

EL RASPALL

Francesc Galindo

francescgalindo@regio7.cat

Traficar amb cocaïna a la tercera edat

El tema era sobre la taula. Literalment. Sobre el tapet de ganxet hi havia una quantitat gens menyspreable de cocaïna. El tema era si accedia a distribuir-la. Per una banda, algú que ha arribat a la vellesa sense antecedents policials podia passar desapercebut. Però això no anul·lava els perills.

Abans de tot calia salvar l'escull moral d'implicar-se en el tràfic d'una substància de la qual només tenia un coneixement limitat. Calia decidir no embrancar-se en llibres de cavalleries i ignorar els efectes a llarg termini sobre la salut o quin paper jugaria en possibles sobredosis dels consumidors finals o en desvetllar noves addiccions.

D'altra banda, es podria comprar un bon televisor que faria les delícies dels seus nets. Venien menys a veure'l perquè el que tenia no funcionava i no hi havia servei tècnic.

Com que no sabia reparar-lo ell mateix, no tenia tele. Recordava el temps que un cop escatit que el problema no era «seu» (d'origen del senyal o del repetidor) sinó «nostre» es trucava a una persona que venia amb una maleta i que desmuntava el televisor i feia soldadures o canviava el que semblaven làmpades i transistors. I tornava a funcionar per un preu mòdic.

El mateix passava amb el finestral d'alumini amb el pany espatllat del qual no hi havia manera de trobar visos per collar-lo, perquè tenien una rosca especial. Havien desaparegut les ferreteries que coneixia i, sobretot, els professionals als quals els feies a mans el pany o el vis que necessitaves, començaven a remugar coses inintel·ligibles i tornaven al cap d'una estona amb la peça que hi anava bé.

Ara, l'alternativa que li donaven era que

li portessin un nou finestral d'Alemanya i que ell dugués el vell a la deixalleria.

L'atenció mèdica era un altre aspecte a tenir en compte. Havia hagut d'anar pel privat perquè algú amb experiència el toqués, l'explorés i decidís que per molt que a la pública li diguessin que el TAC mostrava que hi havia una pedra al ronyó, en realitat el problema era un altre, a l'altra banda de la panxa i molt pitjor. Havíem aconseguit entre tots que faltessin metges, que s'haguessin de llençar electrodomèstics perquè s'havia fet saltar pels aires les cadenes de reparació. Els oficis amb futur eren els que no servien per a res, tipus influencer.

Havíem aconseguit entre tots que s'hagués de plantejar seriosament fer de camell per sobreviure. Uns diran que a les velleses les bestieses. Jo dic que, amb tantes bestieses, no arribarem a vells.